

RECENZJA

dorobku naukowego, zawodowego i dydaktycznego oraz osiągnięć naukowych stanowiących podstawę postępowania habilitacyjnego

Pani dr inż. arch. Moniki Marii Cysek-Pawlak

Recenzję sporządzono na podstawie:

1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2022 r poz.574 z późn. zm.), Uchwały nr 283/II/2022 Rady Naukowej Dyscypliny Architektura i Urbanistyka Politechniki Warszawskiej z dnia 12 lipca 2022 r. w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie architektura i urbanistyka wszczętym na wniosek dr inż. arch. Moniki Marii Cysek-Pawlak,
2. Zawiadomienia o wyznaczeniu na Recenzenta w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego z dnia 01.08. 2022 r. przesłanego przez Politechnikę Warszawską,
3. Materiałów przekazanych przez Wnioskodawczynię:
 - kopii wniosku,
 - danych wnioskodawcy,
 - kopii dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora,
 - autoreferatu,
 - wykazu osiągnięć naukowych albo artystycznych stanowiących znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny,
 - oświadczenia o wkładzie w wieloautorskich publikacjach,
 - monografii „Model ewaluacji procesu rewitalizacji w aspekcie przestrzennym i funkcjonalnym w oparciu o zasady Nowego Urbanizmu”,
 - artykułów,
 - innych potwierdzeń dokonań naukowych i artystycznych,
 - wybranych projektów-ilustracji osiągnięć projektowych, konstrukcyjnych, technologicznych.

Ogólne dane o Habilitantce:

Pani dr Monika Maria Cysek-Pawlak ubiegająca się o stopień doktora habilitowanego w 2010 r. otrzymała podwójny dyplom magisterski francusko-polski w École Nationale Supérieure d'Architecture

et de Paysage, Lille i na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej. Następnie w roku 2014 uzyskała podwójny doktorat francusko-polski w dziedzinie nauk technicznych w zakresie architektura i urbanistyka na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej oraz Université Lille 1, École Nationale Supérieure d'Architecture et de Paysage, Lille.

Z przedłożonej dokumentacji można stwierdzić, że Kandydatka wcześniej nie ubiegała się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

W 2010 roku podjęła pracę w pracowni architektoniczno-urbanistycznej SAISON-MENU we Francji, a w 2011 r. w Pracowni architektoniczno-urbanistycznej COLDEFY&ASSOCIES we Francji. W latach 2012-2013 pracowała w Pracowni architektoniczno-urbanistycznej SKOPE w Belgii jako młodszy architekt, urbanista. Od 2014 roku pracuje jako pracownik naukowo-dydaktyczny w Instytucie Architektury i Urbanistyki, Zakładzie Projektowania Urbanistycznego na Politechnice Łódzkiej oraz w spółce SUD Architekt Polska.

Recenzja opracowana została w oparciu o obowiązujące przepisy prawne i zasady w postępowaniach o nadanie stopnia doktora habilitowanego:

1. Właściwe przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* - (Dz.U. z 2022 poz.574); na podstawie Art. 219 powołanej ustawy stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:
 - a) posiada stopień doktora;
 - b) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
 - c) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
 - d) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
 - e) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
 - f) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.
2. Uchwałę nr 212/L/2022 z dnia 25/05/2022 Senatu Politechniki Warszawskiej w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, zasad ustalania wysokości opłat za postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz zwalniania z niej i sposobu wyznaczania członków komisji habilitacyjnej;
3. *Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych.*

Ocena dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego

Osiągnięciem naukowym, które Pani dr inż. arch. Monika Maria Cysek-Pawlak wskazuje jako podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego jest monografia „Model ewaluacji procesu rewitalizacji w aspekcie przestrzennym i funkcjonalnym w oparciu o zasady Nowego Urbanizmu” wydana w 2022 r.

Na wstępie oceny dorobku naukowego Pani doktor należy zauważyć, że można mówić o modelu ewaluacji procesów rewitalizacji, tak jak to czyni Habilitantka. Ewaluacja bowiem w swojej istocie dotyczy m. in. systematycznych badań wartości oraz dotyczy kompleksowego ujmowania procesów. W tym przypadku, również można by było użyć określenia np.: ocena, analiza, zmiany, weryfikacja. Należy jednak zaznaczyć, że to spostrzeżenie należy rozpatrywać jako głos w dyskusji nad bardzo złożonym procesem jakim jest rewitalizacja. Termin ewaluacja powinien być raczej przyjmowany na gruncie szerokich pól badawczych. Uwagę na tak pojmowaną ewaluację zwraca Habilitantka m. in. w tekście monografii np. na str.128-129.

Monografia w sposób wymowny podzielona została na rozdziały i podrozdziały. Kolejność rozdziałów zapewnia merytoryczne spojrzenie na dorobek architektów i urbanistów w procesach rewitalizacji miast. Habilitantka na wstępie formułuje uzasadnienie wyboru tematu, cele pracy, zakres pracy i metodykę. Wśród przyjętych celów wyznaczone zostały cele o znaczeniu podstawowym, gdyż postawione zostały cele poznawcze, metodyczne i aplikacyjne. Z sensem podano cele badań oraz sformułowano grupę badawczą. Uszczegółowione cele pracy i metodyka badań mogły nakreślić koncepcję pracy. W sposób systematyczny, przy zachowaniu ciągłości w rozwijaniu treści, autorka przedstawiła meritum istoty zagadnienia rewitalizacji ośrodków miejskich. Wykryształowana koncepcja pracy posłużyła do napisania godnej uwagi pozycji książkowej.

Część I. „Rewitalizacja a Nowy Urbanizm” przypomina o rozumieniu rewitalizacji oraz daje spojrzenie na rewitalizację z omówieniem genezy, definicji i zasad tego nurtu w urbanistyce. Autorka rozpoczyna od syntetycznego i chronologicznego przedstawienia cech i obszarów rewitalizacji, daje pełny pogląd na ważniejsze pojęcia związane z rewitalizacją, które warto wymienić: przestrzeń publiczna, ekonomiczna wartość, funkcja kulturowa, rodzaje przestrzeni, centrum miasta, śródmieście, miasto, jakość życia, zrównoważony rozwój. Prezentuje narodziny, podstawowe założenia, priorytety Nowego Urbanizmu oraz zasady zastosowania tego kierunku. Na tym etapie rozważań w podrozdziale 1.3.2 Priorytety Nowego Urbanizmu a procesy rewitalizacji-przykłady implementacji w podpunkcie a) „Jakość życia” autorka przedstawiła analizę porównawczą jednej z zasad-jakości życia Nowego Urbanizmu obszarów miejskich w Łodzi-Zielone Polesie oraz Lille–Roubaix-Tourcoing z oceną wpływu wykonanych działań na konstrukcję miejską w aspekcie jakości życia. W podrozdziale tym należy zwrócić uwagę na wypowiedź autorki na str. 43 i 44 „Jednak nawet tutaj, gdzie proces przemian rozpoczął się na długo przed projektem rewitalizacji Zielone Polesie, negatywny obraz tego miejsca nie

został całkowicie zniwelowany.” Habilitantka nie podając okresu rozpoczęcia projektu w Roubaix podjęła się próby analizy porównawczej z Łodzią. Pomijając parametr czasu lub przyjmując długie różnice czasowe pomiędzy wybranymi przykładami, można mieć wątpliwości co do poprawnie nakreślonych kierunków badań, bowiem w relacjach zmian czasowych, zmianie ulegają istotne związki pomiędzy przestrzenią społeczną, mieszkaniową i publiczną. Przy zmianie parametru czasu, mamy do czynienia z nowymi czasoprzestrzeniami. W kolejnych podpunktach: b) „Zrównoważony rozwój”, c) „Jakość projektowania architektonicznego i urbanistycznego”; „Manufaktura w Łodzi”, „Val d’Europe”, „Jakość projektowania architektonicznego i urbanistycznego jako zasada NU w procesie rewitalizacji”, d) „Tradycyjny model urbanistyczny” analizuje stosowanie fundamentalnych zasad Nowego Urbanizmu w procesach rewitalizacji. W tym elemencie pracy autorka omówiła fragment badań, w których brała udział, a celem tych badań była ocena roli tradycyjnego modelu urbanistycznego w odnowie poprzemysłowych centrów miast w Łodzi i Lyonie. W dalszych rozważaniach w podrozdziale 1.33. „Zastosowanie zasad Nowego Urbanizmu w procesie rewitalizacji-studia przypadku” autorka porównała obszary poddane procesowi rewitalizacji, a mianowicie Księży Młyn i Carré de Soie, Paris Rive Gauche i Nowe Centrum Łodzi, Minguettes Vénissieux i Retkina. Pani Habilitantka również w tej części pracy sygnalizuje swój udział w badaniach powiązań przestrzennych w kontekście rewitalizacji, oceny wpływu zróżnicowanych warunków mieszkaniowych na wybranych przykładach, określeniu relacji pomiędzy zwiększoną gęstością zabudowy a procesem rewitalizacji. Analizy porównawcze wykonane zostały na przykładzie Łodzi i Lille. Zagadnienia zrównoważonego transportu zinterpretowane zostały w oparciu o Clichy-Batignolles i okolice Dworca Łódź Fabryczna. Tok rozważań przeprowadzony został kompetentnie i we właściwy sposób. Rozdział ten można traktować jako wstępne wprowadzenie do rozważań o istocie rewitalizacji.

W Części II. „Charakterystyka modelu oceny procesu rewitalizacji ” mamy podany szeroki materiał mówiący o działalności architektów i urbanistów, którzy pozostawili po sobie nieprzemijające i budzące żywą dyskusję zasady podejść do rewitalizacji.

Podano istotne nurty procesu rewitalizacji i wskaźniki oceny tego procesu w skali międzynarodowej i krajowej. Wymienione i omówione zostały toczące się dyskusje ukierunkowane na zagadnienia rewitalizacji ośrodków, zmieniające się zasady uznawane dziś za początki nowych trendów. Przedstawiono wpływy idei i poglądów na ocenę rewitalizacji, ciekawe i nowatorskie programy o międzynarodowym poziomie zmierzające do najnowszych koncepcji.

Począwszy od podrozdziału 2.2 „Mierniki wynikające z zasad i priorytetów Nowego Urbanizmu” Autorka konsekwentnie i metodycznie omawia determinanty przyjętych mierników Nowego Urbanizmu. Tworząc model ewaluacji procesu rewitalizacji dzieli się słuszną uwagą, że należy „...uwzględnić realia konkretnego transformowanego miejsca, a przede wszystkim potrzeb jego mieszkańców.” Nakreślone szkice graficzne determinantów zasad Nowego Urbanizmu oraz schemat

podziału determinantów zasad Nowego Urbanizmu na aspekty badane, odzwierciedlają zamysł tworzonego modelu ewaluacji procesu rewitalizacji. Zaproponowane wskaźniki modelu ewaluacji dają rękojmię treściwego badania procesu rewitalizacji w kontekście przestrzennym i funkcjonalnym.

Z rozdziału wyłania się pierwszoplanowa myśl, że zaproponowana koncepcja modelu oceny jakości procesu rewitalizacji staje się ponownie płaszczyzną dyskusyjną w dobie współczesnej.

W Części III. „Ocena procesu na przykładzie rewitalizacji obszarowej centrum Łodzi” Autorka wspomina i nakreśla tło oraz uwarunkowania i czynniki polityczne, gospodarcze, demograficzne mające wpływ na stan obszarów badanych w Łodzi. W pierwszej części Pani doktor omawia i analizuje cele, zakres i metody rewitalizacji obszarowej centrum Łodzi. Badania polegające na wdrożeniu modelu oceny procesu rewitalizacji skoncentrowane zostały na jednym Projekcie nr 3 przy współpracy z instytucjami miejskimi. Językiem treściwym kreśli kolejne kroki wdrożenia modelu oceny procesu rewitalizacji. Systematycznie omawia dynamikę zmian na podstawie wskaźników badawczych na wybranym Projekcie nr 3. Jak sama podkreśla badanie pozwoliło określić stopień zmian przestrzennych i funkcjonalnych. Konstruktywnie omawia i przedstawia zrealizowany przebieg rewitalizacji obszarowej w kontekście społeczno-gospodarczym, w aspekcie transformacji w gospodarowaniu przestrzenią, na płaszczyźnie modyfikacji w strukturze budowlanej, przekształceń zabudowy mieszkaniowej, istotnych zmian w transporcie i jego mobilności oraz rehabilitacji parków i przestrzeni wspólnych.

W tej części pracy Pani doktor przedstawiła wyniki badań o charakterze interdyscyplinarnym opierając się na szerokim spektrum badawczym oraz na wskaźnikach badawczych. Przyjmując rolę badacza przebadła zdefiniowaną przestrzeń oraz sekwencje rewitalizacji. Chronologicznie prowadzony wywód interpretujący kolejne wyniki badań pozwolił przedstawić w dyscyplinie architektura i urbanistyka nowy materiał. Rozdział zaczynający się od projektu rewitalizacji obszarowej centrum Łodzi wnosi merytoryczną dyskusję nad wieloma projektami o zróżnicowanym programie funkcjonalno-użytkowym. Rozdział został napisany językiem obrazowym, ze szczególną analityczną troską o ukazanie zmieniających się konstrukcji w urbanistyce. Zbierany materiał dał możliwość Autorce na skonstruowanie chronologicznego ciągu wydarzeń związanych ze zmieniającymi się koncepcjami projektów rewitalizacyjnych. W swojej wypowiedzi słusznie zauważa, że formacja społeczno-polityczna miała znaczący wpływ na rozwój projektów odnowy przestrzeni miejskich. Wskazuje, że analizy formalne mogą przyczynić się również do rozumienia idei zobrazowanej w formach architektonicznych. Z dużą znajomością rzeczy ukazuje dokonania w zakresie rewitalizacji. Tekst uzupełniony o rzeczowo korespondujące rysunki nabiera dodatkowej wartości merytorycznej.

Zamieszczone rysunki i tabele są na ogół czytelne i przemawiają do czytelnika, stanowią rozwinięcia do treści pracy. Natomiast pod zdjęciami min. na str. np.: 46, 47, 55, 56, 64, 65, 66, 67 nie zamieszczono

dat, co może rodzić liczne wątpliwości i pytania o okres dokumentacji fotograficznej. Występujące graficzne opracowania m. in. na str. 163, 176, 177 są niewyraźne.

Podsumowanie stanowi kompletną myśl opracowania, którą należy traktować jako syntezę treści, a w której kielkuje dyspozycja kształtowania przestrzeni dla człowieka jeśli chodzi o kontekst społeczno-gospodarczy, gospodarowanie przestrzenią, przekształcenia w strukturze budowlanej, zmiany w sferze transportu i w terenach zieleni. Z wniosków z miast europejskich jawi się propozycja wykorzystania zdefiniowanych wskaźników do procesu oceny rewitalizacji w skali miast europejskich. Postulowane są inne wymiary, jako droga poszukiwania przestrzeni dla różnych klimatów i skali człowieka. Zachowane dziedzictwo architektoniczne w postaci zespołów historycznych w procesach rewitalizacji powinno stawać się znakiem rozwoju wciąż zmieniającego się nowego życia.

Monografia kończy się „Wytycznymi metodologicznymi”. Zastrzeżenia może budzić zbyt ogólne sformułowanie sprowadzające się do wypowiedzi „Przedstawiony schemat przystosowany jest do polskich uwarunkowań, ale możliwy jest również do zastosowania w szerszej europejskiej perspektywie”. Skoro autorka przebadła tylko Łódź i kilka wybranych miast we Francji, to budzi się pytanie, skąd pojawia się wniosek o tak wszechstronnym zastosowaniu? Należy zaznaczyć, że w przyjmowanych powszechnie dobrych praktykach w nauce oraz bazując tylko na kilku przestrzeniach tj.: jednego miasta w Polsce i kilku wybranych miast we Francji, a więc ograniczonego aparatu badawczego, bardziej profesjonalnie godzi się wysuwać postulaty.

Monografia daje cenny pogląd na poszukiwanie merytorycznych oraz szeroko rozumianych programów rewitalizacji zespołów miejskich. W pracy można zauważyć porządek rzeczy. Na uznanych realizacjach architektoniczno-urbanistycznych autorka poprowadziła przemyślaną dyskusję o procesach rewitalizacji.

Zamieszczona obszerna literatura dodatkowo daje czytelnikowi możliwość podjęcia interesujących studiów o tematyce rewitalizacji. Literatura przedmiotu w pełni wyczerpuje treści omawianej problematyki.

Wczytując się w tekst napisany specjalistycznym językiem, odnosi się wrażenie, że zawarte w pracy treści pozwolą czytelnikowi z pełnym zrozumieniem przestudiować badany zakres procesów rewitalizacji.

I. a. Dorobek publikacyjny

Pani dr inż. arch. Monika Maria Cysek-Pawlak w dokumentacji „Dokumenty podstawowe” zamieściła dziesięć (10) pozycji artykułów współautorskich, zaznaczając swój procentowy udział, gdzie występują artykuły pokonferencyjne. W swoim dorobku publikacyjnym Habilitantka wymieniła pięć (5) artykułów

naukowych, których jest autorką oraz trzy (3) artykuły w monografiach. Należy nadmienić, że artykuły zostały zamieszczone w czasopismach o liczącym się poziomie naukowym.

Przedstawiony dorobek publikacyjny może zostać zaliczony do osiągnięć naukowych stanowiących podstawę postępowania habilitacyjnego.

I. b. Udział w konferencjach

Pani dr M. M. Cysek-Pawlak przedstawiła swój udział w międzynarodowych konferencjach w pięciu krajach i konferencjach krajowych. W przesłanej dokumentacji jest odnotowanych dziewięć (9) referatów konferencyjnych. Ilość i tematykę wygłoszonych referatów należy uznać za skromną.

I. c. Działalność dydaktyczna

Habilitantka od roku 2014 pracując na stanowisku adiunkta na Politechnice Łódzkiej prowadzi zajęcia projektowe i wykłady na kierunkach: Architektura, Architektura wnętrz, Rewitalizacja miast oraz Gospodarka przestrzenna. Nie podaje natomiast z jakich przedmiotów, co w ocenie jest elementem dość znaczącym. Pani M. M. Cysek-Pawlak nadmienia, że jest promotorem pomocniczym dwóch prac doktorskich. Ponadto Habilitantka uczestniczyła w kilku warsztatach architektonicznych. Konkludując rzecz, należy zauważyć, że działalność dydaktyczną należy uznać za przeciętną. Należy też odnotować, że wygłosiła wykład inauguracyjny na Politechnice Łódzkiej w 2014r pt. „Od miasta przemysłowego do metropolii. Strategia rozwoju, kształtowanie wizerunku i rola dziedzictwa: analiza porównawcza zespołów Lille i Łodzi.” oraz dwa wykłady na zaproszenie (Lwów 2017, Łódź 2014).

I. d. Działalność organizacyjna na uczelni

Działalność organizacyjna Pani doktor na uczelni pozostaje raczej niepokazna. Pani doktor brała udział w organizowaniu dla studentów międzynarodowych warsztatów BEST i REA. Pracując na stanowisku adiunkta była zaangażowana w programie wymiany nauczycielskiej Erasmus+. Zaznacza, że uczestniczyła aktywnie w konferencjach krajowych i międzynarodowych.

I. e. Działalność popularyzująca naukę

Dorobek o tym wymiarze wygląda nieco okazalej. Pani doktor angażuje się w działalność stowarzyszeń Forum Rewitalizacji oraz Sites & Cites remarquables, Stowarzyszeniu Architektów Polskich i jest członkiem Izby Architektów Rzeczypospolitej Polskiej. Według przedstawionej przez Panią habilitantkę specyfikacji osiągnięć brała udział w międzynarodowym kongresie urbanistów ISOCARP w Katarze, prowadziła wykłady na zaproszenia Ambasady Francuskiej w Polsce, we Lwowie. Współorganizowała konferencję naukową „Dziedzictwo kulturowe w Programach Rewitalizacji - perspektywy polskie, francuskie i krajów Grupy Wyszehradzkiej”.

I. f. Dorobek badawczy i praca zawodowa

Pani dr inż. arch. Monika M. Cysek-Pawlak odbyła staż naukowy w Saint-Louis i Senegalu. Uczestniczyła także w warsztatach architektonicznych w Tunisie. Habilitantka zrealizowała w okresie studiów doktorskich grant badawczy „Urbanistka a’la Française. 1000 lat doświadczeń i innowacji. Dopelnienie obrazu” finansowany przez MNiSW. Kierowała również grantem o nazwie WBAS/MN/7/2018 oraz kieruje projektem polsko-norweskim „Enhancing the user uptake of Land Coverl /Land Use information derived from the integration of Copernicus services and national databases-InCoNaDa”. Nawiązała współpracę z trzema ośrodkami naukowymi we Francji i z jednym w Niemczech. Odbyła staże zagraniczne w ramach otrzymanych stypendiów naukowych od Rządu Francuskiego. Ten wycinek wykonanych projektów badawczych należy uznać za istotny w dorobku naukowym Habilitantki.

Pani dr M.M. Cysek-Pawlak podała w autoreferacie opracowania wykonane na zamówienia organów samorządów terytorialnych. W okresie przed uzyskaniem stopnia doktora uczestniczyła w opracowaniu ośmiu (8) projektów architektonicznych i urbanistycznych. Przedstawiony zakres wykonywanych prac z udziałem Habilitantki obejmuje realizację projektów: Projekt architektoniczno-urbanistyczny Rewitalizacji Obszarowej Centrum Łodzi (w latach 2016 do 2017), Master planu dla Expo 2022 Łódź, Projekt koncepcyjny i budowlany stacji tunelu średnicowego w centrum łodzi (2019-2022), Projekt architektoniczno-urbanistyczny Rynku Nowego Centrum Łodzi (2017), Projekt architektoniczny: remont i adaptacja historycznej kamienicy (2017), Projekt architektoniczny: projekt przebudowy Hotelu Europejskiego, Projekt architektoniczno-urbanistyczny Rewitalizacja zakładów Polleny, Warszawa (2015). Habilitantka zamieściła dokładny podział merytoryczny własnego wkładu pracy w pozycje dokumentacyjne.

Komentarz i ocena o charakterze krytycznym.

Autorka w tekście pracy „Model ewaluacji procesu rewitalizacji w aspekcie przestrzennym i funkcjonalnym w oparciu o zasady Nowego Urbanizmu” dość często odwołuje się do procesu rewitalizacji w skali Polski, choć tak szeroko zakrojonych badań nie prowadziła np.: s. 10, s.11, np.: „Skonfrontowanie praktyki działań rewitalizacyjnych w Polsce (Łódź) i zagranicą (Francja), określające znamienne dla badanych obszarów bariery i stymulatory.” Podobnie na str. 12 sformułowane zostało zdanie „Możliwy zakres zastosowania reguł NU przy rewitalizacji zbadano na przykładach miast przemysłowych - Łodzi i wybranych miast francuskich.” Również na str. 96 spotykamy się ze zdaniem „Celem badań było poznanie współczesnej praktyki zabudowy mieszkaniowej we Francji i w Polsce, a także odpowiadających im ram regulacjach”. Należy nadmienić, że skala przeprowadzonych badań nie daje przesłanek oraz możliwości do tak formułowanych konkluzji, gdyż badaniami objęto tylko dzielnice Łodzi oraz kilka miast we Francji. Ponadto Habilitantka nie doprecyzowała jakie były kryteria wyboru miast we Francji.

W tekście pracy napotkać można autocytowania jak np. na str. 48, 57, 61, 88, 96, 105. W liczących się opracowaniach naukowych powinno się wystrzegać samocytowań. Autorka odsyła do poprzednich wyników, niemniej nie można tego faktu z góry traktować jako rzecz negatywną.

Tekst pracy może nasuwać pytania np.: jak na str.162 w drugim akapicie, jakże niepotrzebnie autorka wtrąca zdanie, że „Należy w tym miejscu przypomnieć, że celem prezentowanej publikacji nie jest przedstawienie monografii Łodzi”. Natomiast na str. 10 w trzecim akapicie zamieszczone zostało zdanie „ Monografia na przykładzie Łodzi przedstawia szereg ...”. Wymieniony przykład wypowiedzi w tej publikacji nie znajduje racji bytu i nie ma żadnego uzasadnienia.

W publikacji zdarzają się błędy literowe np.: str. 83 podpis pod zdjęciem II. Księży Młyn, str. 133 w tytule podrozdziału brak jest odstępów między wyrazami, str. 149 w podtytule brak jest rozdzielności pomiędzy wyrazami, a na str. 10 w trzecim akapicie od góry zdanie „Celem pracy jest przedstawienie różnic i podobieństw między (koncepcjami) badanego procesu” jest niekomunikatywne.

Pracę w/w można uznać za liczący się wkład w rozwój dyscypliny architektura i urbanistyka.

Kończąc recenzję należy przedstawić ocenę bibliometryczną, która sporządzona została w oparciu o bazę Scopus.

Sumaryczny współczynnik Impact Factor wyliczony został na poziomie 11.233.

Pani dr Monika Maria Cysek-Pawlak posiada indeks Hirscha na poziomie 2, a także liczbę cytowań - 9, sumę punktów za publikacje w czasopismach wg wykazu MEiN (21.12.2021r.) - 420.

Wyliczone wskaźniki pozwalają ocenić osiągnięcia naukowe Habilitantki na poziomie dobrym.

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę art. 219 ust.1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r.- Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r.poz.574 z późn. zm.) należy stwierdzić, że Pani dr inż. arch. Monika Maria Cysek-Pawlak spełnia warunki określone przez cytowaną ustawę i w związku z tym może być prowadzone postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie architektura i urbanistyka.

Marek Gosztyła